

Buchet, calul favorit a d-rei Maria Docan

Vasile Alecsandri

În poveștile frumoase ce se spun la șezătoare,
Sunt cai ageri, iuți ca gândul și cu darul de cuvânt,
Unul galben ca porumbul aurit la foc de soare,
Altul negru ca păcatul... amândoi copii de vânt!
Ei întrec în repeziciune rândunica speriată:
Peste nouri, peste mare duc vitejii Feți-frumoși.
Ochii lor aruncă fulgeri care fiarele săgeată,
Și copita lor ucide mari balauri fioroși.
Mai sunt cai trași prin verigă și cu mintea năzdrăvană,
Mândri ca o nălucire și ca fluturi de ușori.
Ei, când poartă-n lumea albă pe Ileana Cosânzeană,
Fără ca să le îndoiaie, calcă gingașele flori.
Eu credeam pe Vânteș, Graur, că-s închipuiri visate
În geroase nopți de iarnă lângă focul de stejar;
Am văzut însă cu ochii în a mea vecinătate
Cal mai mândru decât visul, alb ca un mărgăritar.
Șoimul tău, Mițică dragă, poart-o zale ninsorie,
Ce lucește de departe sub seninul luminos.
Tu-l iubești, el o cunoaște; e frumos, el înc-o știe,
Și ca lebăda pe apă se alintă grațios.
Când te vede, el te-admiră; când te-aude, el nechează
Și te cheamă, și îi place să-1 dezmierzi încetinel,
Glasul tău îi îmblânzește, mâna ta îl încordează;
El trăiește pentru tine și tu, dragă, pentru el.
Amândoi aveți un suflet, zburând vesel pe câmpie,
Dulce, falnică pereche! tablou viu, încântător!
El pe tine te-mprumută cu-n avânt de bărbăție.
Tu îl împrumuți pe dânsul cu-al tău farmec răpitor.
Și ori cine vă zărește, zice-n sine cu-admirare:
'Așa cal, așa copilă!... Ea frumoasă, el frumos!
Pare dulcea primăvară lin plimbată-n legănare
Pe un snop de crini ce zboară pe sub soarele voios.'